

Знаете ли това?

Поручикът Тизонъ "преминава Ламаншъ", летейки на гръбъ", миналата година, по случай годишнината от историческото прелетяване на Луи Батри...

Този пистолет, чийто четири цъви стрелят едновременно, датира от 17-я векъ.

Работникът, който работи съ буилки вино въ време на ферментацията, носи маска от металическа мрежа, защото често се случва бутилките да се пръсват!!!

Японците смятат ли-сицата за пратеници на боговете

Въ Германия се правят повече от две хиляди вида сужуци!!!

Слонът може да спи както върви и водачът му да го води, като му свири нѣкаква особена пѣсень.

Китайските збоблъкари вадят збобъ на клиентите си съ яки клещи, безъ да си служатъ, разбира се, съ нѣкаква опойваща срьдства!!!

Презъ време на изкачането по планините, има много опасни моменти: на нѣкои мѣста, този който се изкачва, напредва само чрезъ последователно забиване на котки въ скалата, тѣлото му е издадено надъ празното пространство и той нѣма никаква възможность да се хване за нѣщо въ случай на падане!

Скитъ за бързо спускане съ покрити съ оловени пластове, които поематъ тежестъ до 60 кг.

Календеръ, царениятъ синъ

(Продължение отъ 1 стр.)

И принцесата отскубна единъ косъмъ отъ главата си, превърна го въ остър мечъ и отръза главата на лъва.

Главата се обърна на голѣмъ скорпионъ. Принцесата пъкъ стана змия и се сборичка съ скорпиона. Тогава скорпионътъ се обърна на вълкъ, а после на риба, а принцесата стана щука и подгони малката риба. Тѣ стояха въ водата два часа и не знаехме какво сж с анали, когато изведнѣжъ видѣхме духа и принцесата да се издига въ огненъ облакъ. Тогава принцесата се спусна при насъ, произнесе нѣколко магически думи, полѣ ме съ вода и каза:

— Ако си станалъ маймуна чрезъ магия, вземи пакъ човѣшкия си образъ.

Едва тя изговори тия думи и азъ станахъ пакъ човѣкъ.

Искахъ да благодаря на принцесата, но тя не ме остави: обърна се къмъ султана и каза:

— Господарю, азъ победихъ духа, но тая победа ми струва скъпо. Много малко ми остана да живѣя. Въ страшната борба, огнѣтъ проникна въ тѣлото ми тѣло и сега азъ горя малко по малко и следъ малко ще изгоря.

И наистина, следъ малко смъртъта тури край на мжикътъ и тя се превърна на пепелъ. Оплакваха я седемъ дни и праха ѝ туриха въ скъпоценна ваза въ великолепна гробница.

Когато се свърже малко отъ скръбта си, султанътъ ми каза:

— Княже, слушай какво ще ти заповѣдамъ: касе се за твоя животъ. Преди твоето пристигане, азъ живѣехъ щастливо, но сега всичко изгубихъ: дъщеря ми загина и ти си причина за нейната смъртъ. Иди си и не забравяй, че, ако се върнешъ нѣкога въ държавата ми, горко ще се каешъ за това.

Отхвърленъ, изпъденъ, азъ си обръснахъ главата и клепките, облѣкохъ дреха на календеръ. И като станахъ калугеръ скитникъ, трѣгнахъ изъ пѣтищата.

И влача по свѣта жалкото си съществуване като моля Бога да ми прости за нещастията, които причинихъ.

Малко смѣхъ

— Тото, кои човѣшкв раси живѣятъ най-дълго?

— Расата на столѣтниците, господинъ учителю.

Учителътъ дава въ класъ тема за упражнение: "Какви сж последиците на леността?"

Следъ единъ часъ той събира листовѣтъ и вижда, че Тото му връчва бѣлъ листъ.

— Ами ти нищо не си написалъ? казва учителя.

— Азъ разгледахъ темата по най-очевиденъ начинъ, отговаря Тото.

Съдията: — Ние казваме, че сте на тридесетъ години, госпожо, а пъкъ сте били на тридесетъ и значи египтянинъ.

По случай юбилея си въ Индия и съгласно една стара традиция, Ага Ханъ е седналъ въ блюдото на едни везни, а въ другото блюдо е било поставено злато равно на теглото му. — Стойността въ пари на това злато е била раздана на бедните и на свещениците въ държавата му.

Понеже Ага Ханъ тежи повече отъ 100 кила, равностойността му въ злато представлява една сума отъ около 1,875,000 франка.

шестъ!

Свидѣтелката. — Възможно е г-нъ съдия, но до шестъ годишна възраст азъ не знаехъ да броя.

Просякътъ. — Дайте ми нѣщо за ядене, госпожо, умирамъ отъ гладъ!

Госпожата. — Ами защо не работишъ?

Просякътъ. — Опитвахъ се да работя, но отъ това още повече огладнявамъ!

Единъ непоносимъ бѣбрица посещава ателието на единъ скулпторъ.

— Трѣбва да е много мжно да се направи статуя отъ мраморъ, нали?

— А, не, отговаря скулпторътъ, достатъчно е да се вземе парче мраморъ и да се махнатъ отъ него непотрѣбните части!

Излезе отъ печатъ чудесния романъ на ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на Черния Пиратъ

Търсете го по всички вестникарски агенции въ провинцията и всички будки въ София. ЦЕНАТА МУ Е САМО 15 ЛВ.

Доставя се и отъ издателство "Книга", Цар. Йоанна 18. София.

Чили, министърътъ на Правителството е наложилъ изучаването на английския въ всички училища репоржчалъ да се даватъ чертичери въ затворитъ.

твърди, че отъ като е на това нововъведение, пренесения намалѣли много, за музиката е успокояващо срьд-което подобрява значително пера на затворниците.

ще започнатъ да се издаватъ ди отъ следния родъ въ из-пелните сждилища? Признава-за виновенъ: осждайте се да шате 12 синфонии отъ Бетхо-и 24 други отъ Бахъ. Но не-ите примѣръ отъ фугитъ!

първи пътъ отъ много годи-ния нѣма Галски принцъ. титла се дава на най-стария на краля, а понеже Едуардъ е жененъ, титлата е "вакан-англичанитъ това е истинско-ние; тѣ сж заплашени да не

вора. — Трѣбваше да го придружите до Панама капитане? попита командантътъ.

— Да. — Азъ му дадохъ добъръ ескортъ, съставенъ предани и храбри хора.

— Съ него имаше едно младо момиче, нали?

— Да, отговори кметътъ, едно великолепно мо-

— Колко време стоя той тука?

— Едва половинъ часъ.

— А корабътъ, който го доведе, отиде ли си?

— Мисля, че отиде въ Костарика.

— Може графътъ да ми изпрати тукъ запо-

— си, каза Пиеръ.

— Ще останете, значи, тукъ? попита сж-

— Нѣмамъ заповѣдъ да продължа.

— Съ какво мога да ви бжда полезенъ?

— Като турите нѣколко кжщи на наше разпо-

— и ни снабдите съ прѣсни храни.

— Палатътъ на губернатора е готовъ да под-

— ни васъ и офицеритъ ви, капитане.

— До виждане, господа и благодаря, отго-

— Пиеръ, като се покани за сбогомъ

— Двамата представители на градскитъ власти

— браха, че разговоръ е свършенъ, слѣзоха въ

— ната и се върнаха на сушата.

— Имаше късметъ, Кармо, каза Пиеръ, ко-

— останяха сами.

— И азъ казахъ това на Ванъ Щилеръ. от-

— Кармо. Графътъ, може би, не е далечъ.

— Да се опитаме ли да го стигнемъ?

— И азъ помислихъ сжщото, но съмъ чулъ,

— амъна Свети Филиппъ затваря пжтя, и отъ тамъ

— ой не може да мине, ако нѣма позволение отъ

— седателя на Кралския Сждъ въ Панама. Ако

— е далече!... би трѣбвало да се осведоимъ!...

Тука е баскътъ, ако не е умрѣлъ. Има десетъ го-

дини откакъ не съмъ идвалъ тукъ.

— Кръчмаръ ли бѣше той?

— Да, господинъ Пиеръ.

— Ти си приятелъ съ всичкитъ кръчмари на

свѣта.

— Добре се чувствувамъ между шишетата,

призна Карло съ смѣхъ. Да ида ли да го потърся?

— Давамъ ти пжлно мощно, само бжди благо-

разуменъ.

— Отъ устата ми нѣма да излѣзе нито една

дума, която не е испанскъ. Другарю Щилеръ,

Хайде!

Ледката бѣше вече спусната. Двамата нераз-

дѣлни взеха по единъ чифтъ пистолети и слѣзоха

на сушата малко на страна отъ първитъ кжщи.

— Сега, да се ориентираме, каза Кармо. Отъ

десетъ години градецътъ се е промѣнилъ.

Две три тѣсни и кални улички започваха

предъ тѣхъ. Тѣ избрахъ най-близката и трѣгнаха

по нея, като взеха шумно сабитъ си.

Като питаха ту този, ту онзи, двамата пирати

пристигнаха най-после предъ една съ лошъ из-

гледъ кръчма, на прага на която стоеше единъ

дребенъ човѣкъ, сухъ като чирозъ, съ тъмно ма-

слена кожа.

— Дяволътъ да ме обеси, ако този не е бас-

кътъ, извика Кармо. Този приятелъ не е много

остарѣлъ.

— О! извика Ванъ Щилеръ, въ избата никога

не се остарѣва братко.

Тѣ се приближиха до човѣка, който ги гле-

даше съ любопитство, като имъ се кланяше, бут-

наха го въ кръчмата и му казаха:

— Не познъвашъ ли вече приятелитъ си?

Баскътъ подкочки:

— Боже мили!... Пиратитъ!... Извика той.

— Мълчи, или ще ти отръжа езика, каза

Кармо. Не сме дошли тукъ съ ония морски крад-

ци. Сега сме на служба подъ знамето на велика

Испания и увѣрявамъ те, че тамъ ни е много

добре.

— Напуснахте ли Морганъ? Вие бѣхте съ него

преди десетъ години, когато дойдохте да опусто-

шите града.

— Но не и твоята кръчма, която запазиме

отъ грабителство на другаритъ ни.

— Азъ не съмъ забравилъ доброго ви дѣло

— Сега дойдѣхме да ни заплатишъ тоя дългъ

на признателность, каза Ванъ Щилеръ.

— Кжщата ми, както и кесията ми, сж на

ваше разположение, каза сериозно човѣкътъ.

— Дай най-напредъ да пиемъ и недей се

плаши, го успокои Кармо. Не сме дошли тукъ

нито да ти вземемъ кесията, нито да изпраздимъ

бутилкитъ ти.

Той още не бѣше довършилъ, кръчмарътъ

изчезна и се върна съ две прашни шишета.

— Ти имашъ изба, достойна за царъ, каза

Кармо, като опита виното. Жалко, че великиятъ

Карлъ V не е вече живъ, той не би се отказалъ

да се чукне съ насъ.

— Имашъ още такива: пийте безъ грижа.

— Можемъ ли да ти се довъримъ?

— Безъ васъ щѣхъ да бжда напълно разо-

ренъ отъ пиратитъ на г. Морганъ, казахъ ви вече

това.

— Видѣ ли кораба, който е влѣзълъ вчера

сутринтъ въ пристанището?

— Азъ бѣхъ на брѣга, когато той хвърли

котва.

— Отъ него слѣзе единъ господинъ, придру-

женъ отъ едно младо момиче, нали?

— Казахъ ми, че той е графъ дьо Мединъ,

губернаторъ на Мараканбо.

— А той веднага ли замина за Панама?